

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ *

Πέμπτον έτος τούτο είνκι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

*Έτος χίλια οκτακόσα κι' όγδοήντα οκτώ,
Τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι άνοικτό.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη,
Συνδρομητάς θά δέλωμαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στό 'Ρξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονίεση.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μεσ' στῶν φόρων τήν άντάρα — κι' ό 'Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Δεκαπέντε 'Οκτωβρίου,
τελετή βουλευτηρίου.

Ποῦντο διακόσα εικοσι δύο
και πληθος ξένων έν τῷ Σταδίῳ.

*Ομιλεῖ ό Φασουλῆς
'στούς πατέρας τῆς βουλῆς.

'Ενῶ τό 'Ισοζύγιον εξησφαλίσθη πλέον,
ένῶ μεγάλαί τελεταί θά γίνουν βασιλέων,
εις τόσα εὐτυχήματα, εις τόσην παραζάλην,
μετά μεγάλης μου χαράς παρατηρῶ και πάλιν
συνθηροισμένους γύρω μου τούς βουλευτάς τοῦ κράτους,
τοῦ ἔθνους τοῦ, κανάγηδες, τούς γλωστοκαμπανάτους.

'Εσχάτως έσαρώθησαν τῶν 'Αθηνῶν οί δρόμοι
και τὰ ψοφήμια ἤρθησαν έκ τῶν πεζοδρομίων
κι' εύρίσκει ό Καλογεργῆς ως σήμεραν ακόμη
πολλά εκατομμύρια 'στό Κεντρικόν Ταμείον,
και χάσκει ό πρωθυπουργός κι' εμεῖς οί φουκαράδες
και τὰ ποντικοκούραδα εγίνηκαν παράδες.

'Ερθάσαμεν τοῦ Περικλή τὰ χρόνια τὰ χρυσᾶ....
τό έν εκατομμύριον τό δεύτερον κλωσσᾶ,
και τεῦτο πάλιν έτερον, και τεῦτο πάλιν άλλα,
μά και σταυροί εύρίσκονται και ἀρματα μεγάλα,
κι' ό Γρηγοράκης εγινε ως ένα είδος κλωτσα,
και κάθε 'λίγο μᾶς γεννᾶ λεπτά και σκευή τόσα.

'Ὡς πρὸς τὰς σχέσεις, κύριοι, σᾶς λέγω έν συντόμῳ
ὅτι κι' αὐταῖς ἐπήρανε κατήφορο και δρόμο,
και εις χρυσὴν ὑψώθησαν οἱ 'Ελληνες νεφέλην
και μ' ὄλον ἐσυγγένευσε τὸν κόσμον ἡ 'Ελλάς,
τὰ 'κόρδωσε κι' ό Ροβιλάν, μακρονᾶς μισέλλην,
και οὔτω πῶς μᾶς ἔλειψε και τοῦτος ό μπελάς.

Με τούς Βουλγάρους τάχομε ὀλίγο σκοῦρα πάλι
για τοῦ Σαρόγλου, κύριοι, τῆ δίκη τῆ μεγάλη,
μά με τούς ἄλλους ἡ πατρίς τὰ έχει μέλι γάλα
και εις τὸν σβέρκο τοῦ Χαμίτ ἐκάθισε καθήλα,
και ἴσως νά παντρέψωμε και τὸν Χριστόφορο μας
και μ' ὄλους πιά νά δέσωμε καλά τὸν γαῖδάρο μας.

Γι' αὐτὰ και ἄλλα πρὸ πολλά συηλίθε ἡ βουλή
και νέο για τὰ πόδια σας ἐστρώσαμε χαλί,
κι' αν πάνε ὅπως σήμερα τὰ οικονομικά
και φῶτα θά σᾶς φέρωμεν ἐδῶ ἠλεκτρικά.
Γελῶντες ὁ ὑποχρέωσιν ὑψίστης ἐνσολῆς
κηρύττομεν τὴν ἐναρξίν τῶν ἔργων τῆς βουλῆς.

